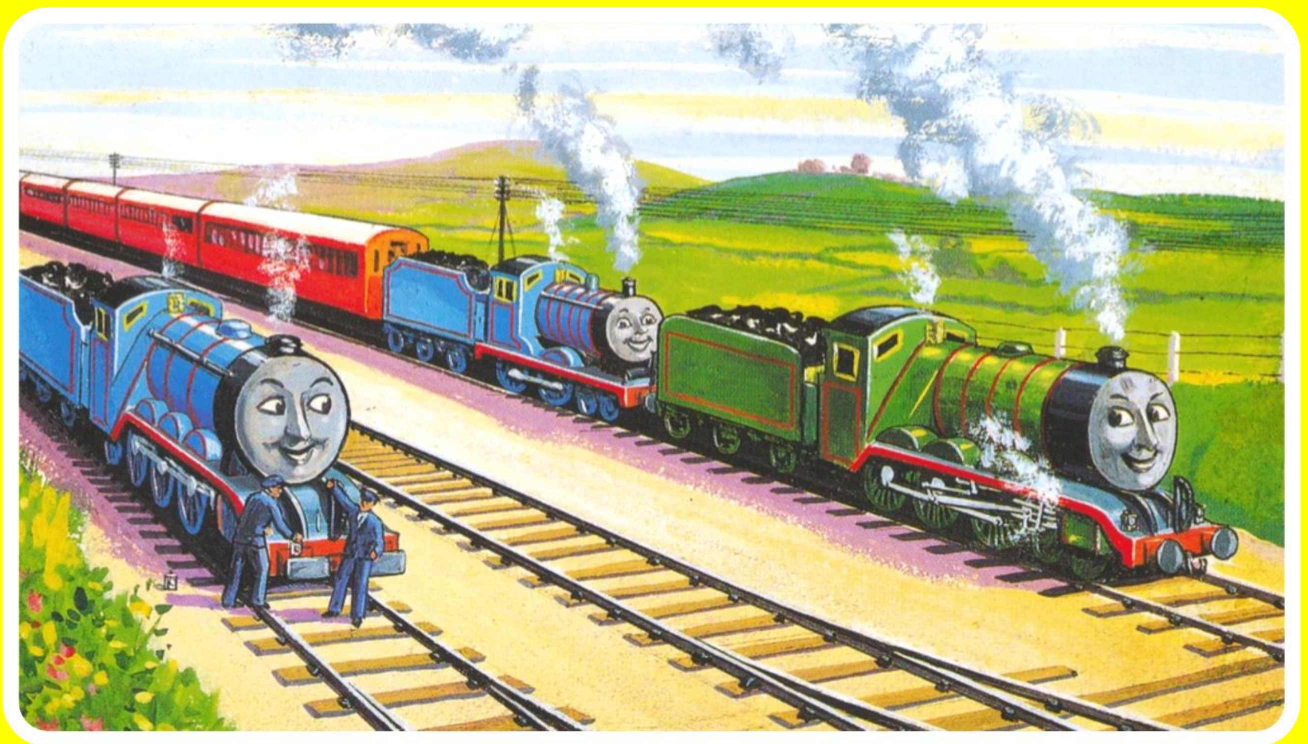
PŘÍBĚHY ZE ŽELEZNICE č.1

Wilberta Awdryho

Tři železniční mašinky

Tři železniční mašinky

Příběhy ze železnice č.1

Napsal: Reverend Wilbert Awdry

Ilustroval: Clarence Reginald Dalby

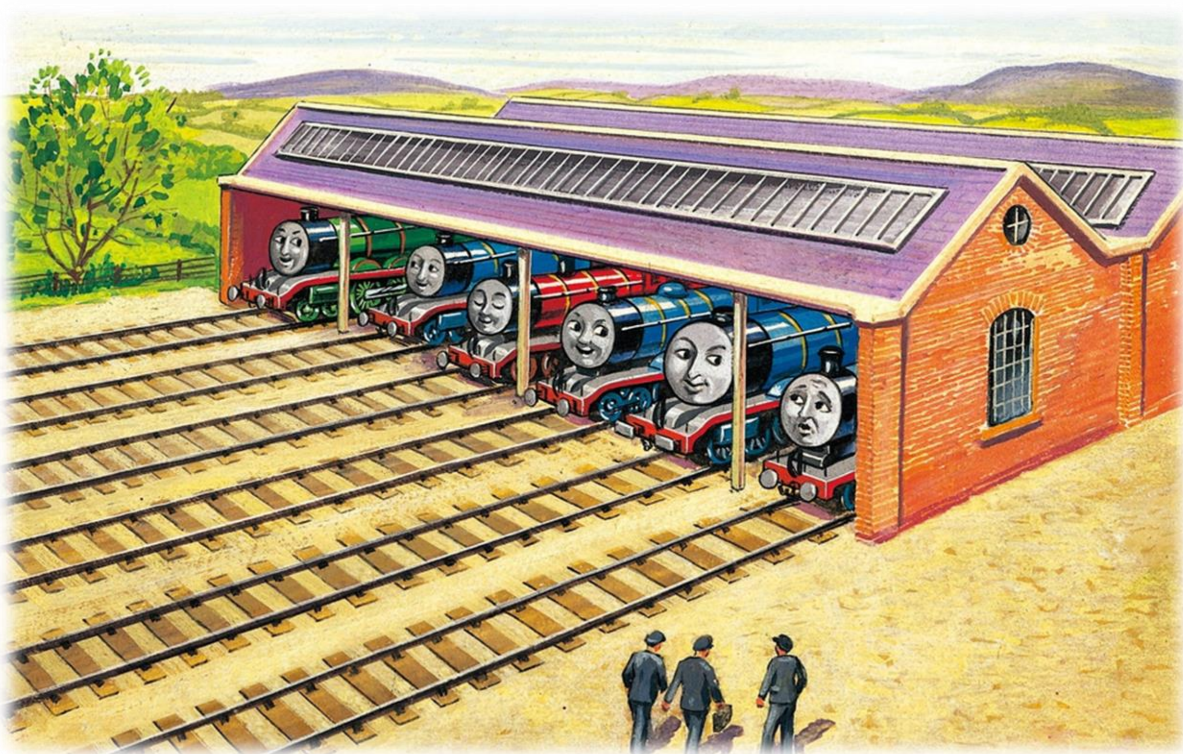
Přeložil: Toník „Kvák“ Doležal

Obsah:

Edvardův velký den

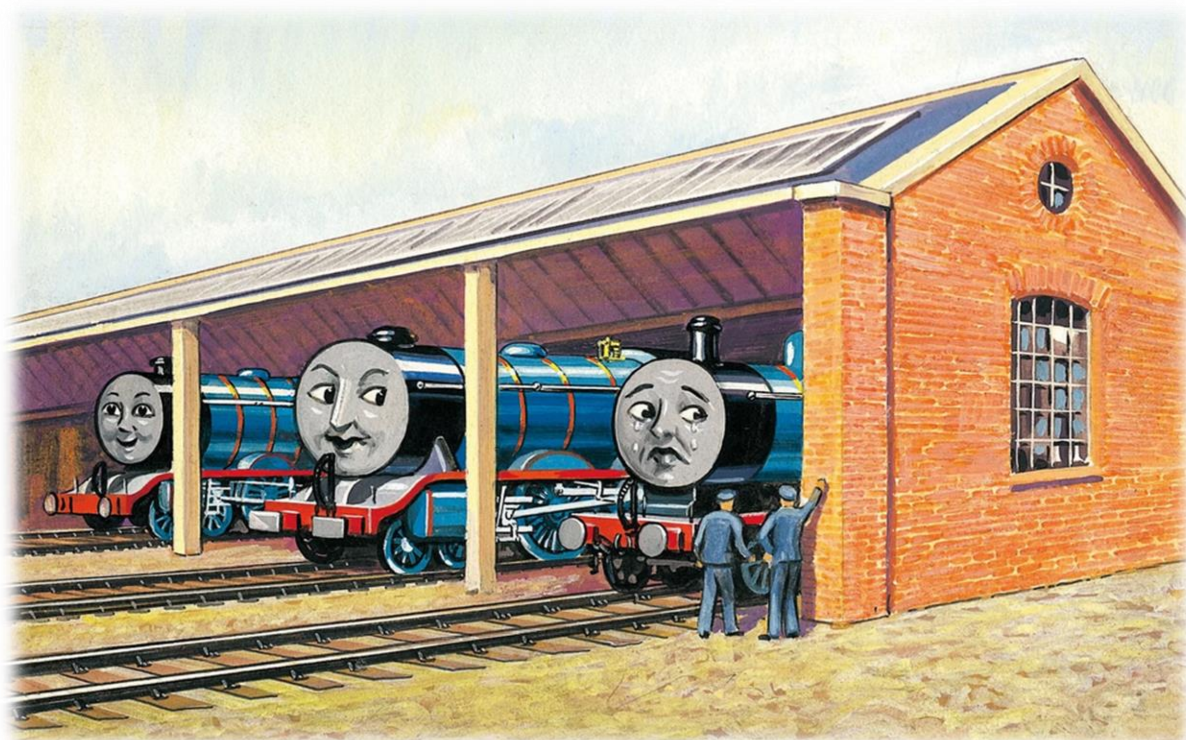
Bylo nebylo, v depu s pěti dalšími mašinkami bydlela lokomotiva jménem Edvard. Všechny ostatní byly větší než Edvard a chlubily se tím. „Strojvůdce si tě znovu nevybere," říkaly. „Chce velké a silné lokomotivy jako jsme my!" Edvard už dlouho z depa nevyjel, takže se začal cítit smutně.

A v tu chvíli přišel strojvůdce a topič do práce.

Strojvůdce se podíval na Edvarda. „Proč jsi tak smutný?“ zeptal se. „Vyjel bys dneska rád ven?“

„Ano, prosím,“ řekl Edvard. Topič tedy rozdělal oheň a vytvořil spoustu páry.

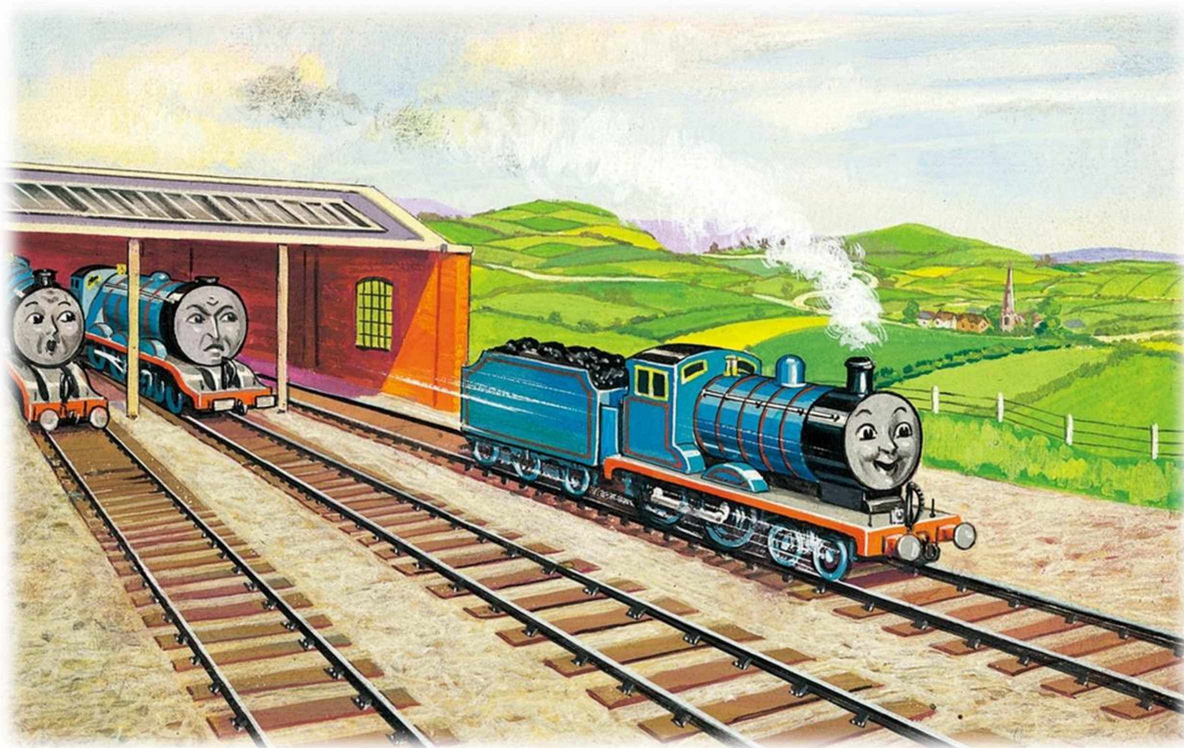

Potom zatáhl strojvůdce za páku a Edvard odbafal pryč.

„Písk, písk!“ pískal. „Teď se na mě podívejte.“

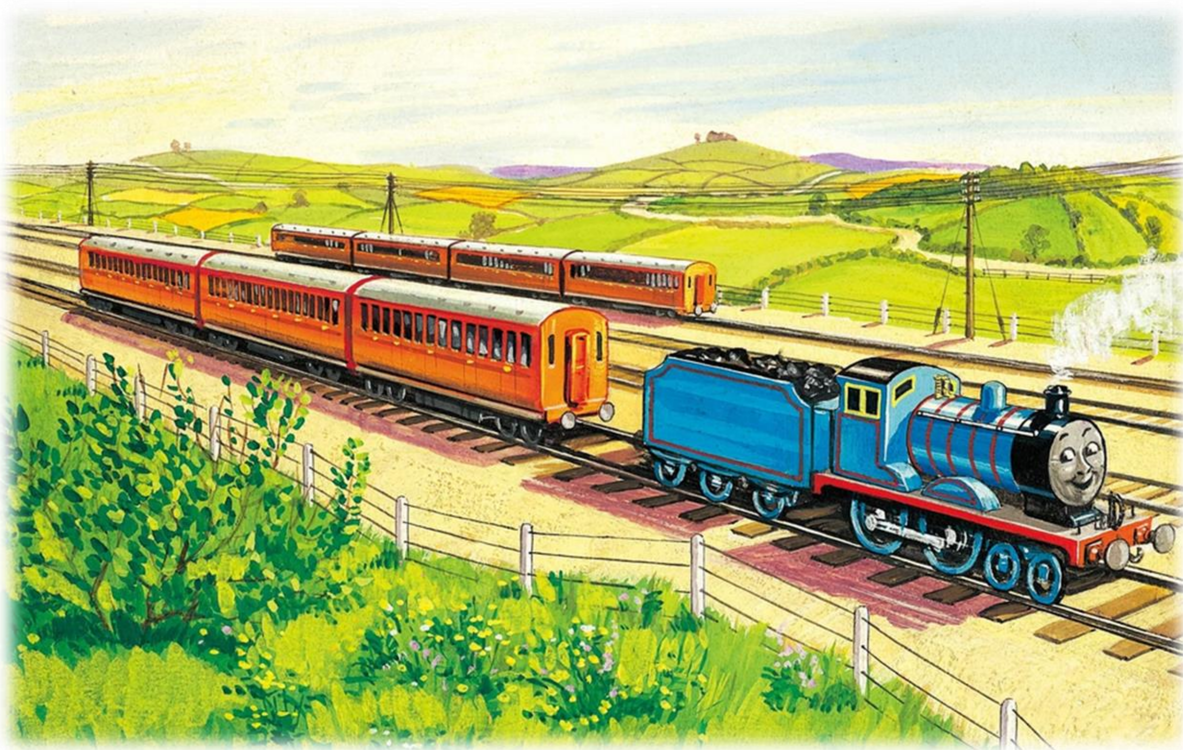
Ostatní mašinky byly velmi rozzlobené, že zůstaly v depu.

Edvard odjel pro vozy.

„Buď opatrný, Edvarde,“ říkaly vozy, „nebouchej a nenarážej do nás jako ostatní mašinky.“ Edvard tedy přijel k vozům velmi, velmi opatrně a posunovač spojil spřáhla.

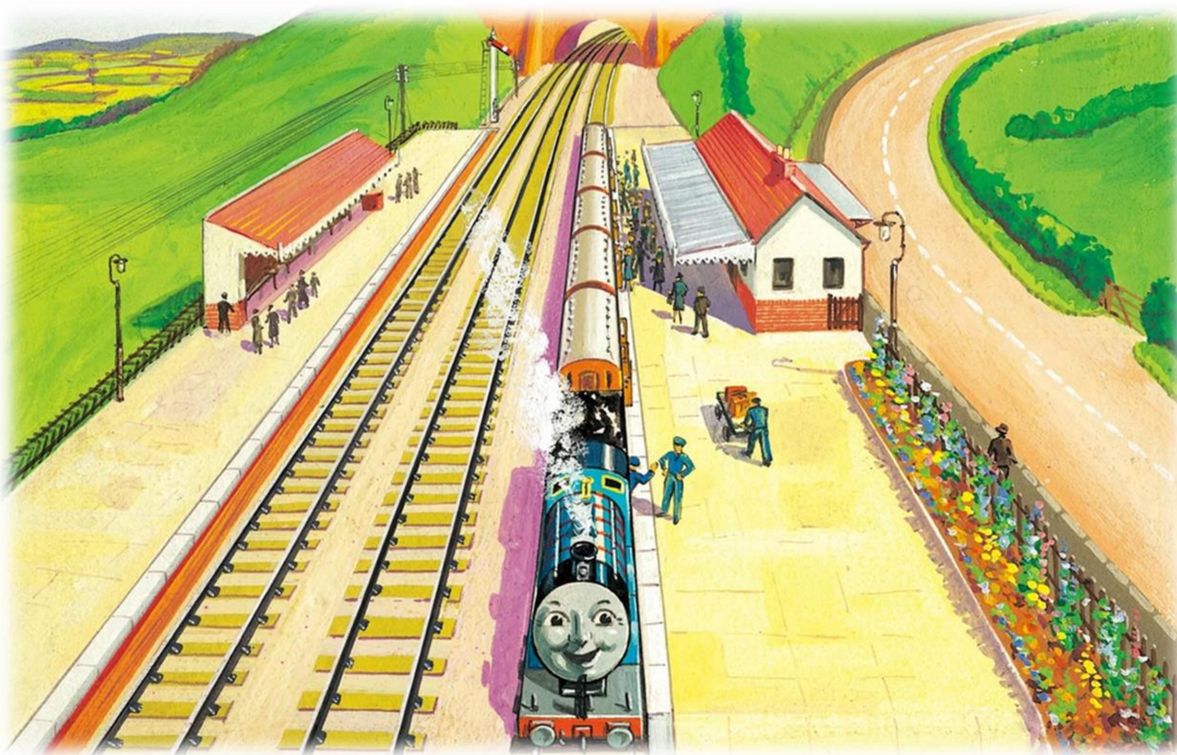
„Děkujeme, Edvarde,“ řekly vozy. „To bylo milé, jsme rády, že nás dnes vezeš ty.“

Pak jeli do stanice, kde čekali lidé.

„Písk, písk," pískal Edvard, „Nastupte rychle, prosím."

Lidé tedy rychle nastoupili a Edvard vesele čekal, až výpravčí zapíská na píšťalku a zamává svou zelenou vlajkou.

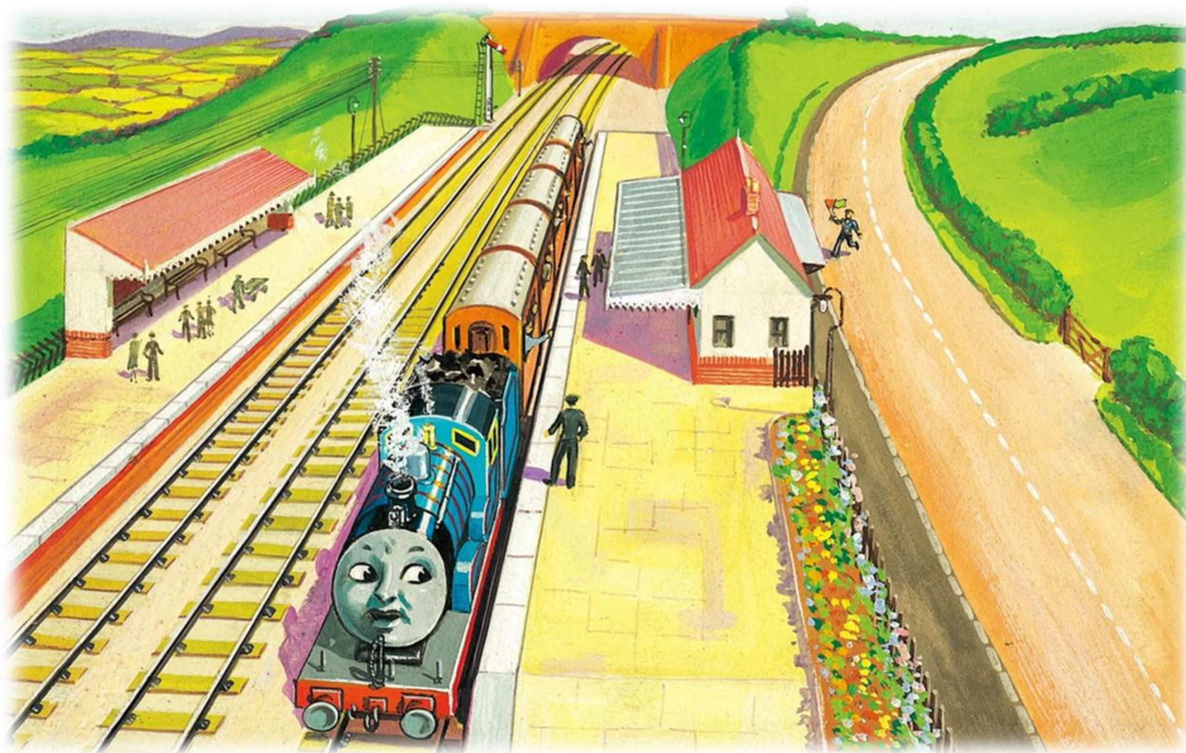

Čekal a čekal – žádná píšťalka, žádná vlajka. „Písk, písk, písk, písk – kde je výpravčí?“ Edvard začínal být úzkostlivý.

Strojvůdce s topičem se zeptali přednosty stanice: „Viděl jste výpravčího?“ „Ne,“ řekl. Ptali se nosiče. „Ano – včera večer,“ řekl nosič.

Edvard začal být mrzutý. „Rozjedeme se vůbec někdy?“ ptal se.

V tu chvíli malý chlapec zakřičel: „Támhle je!“ a výpravčí tam byl, běžel z kopce s vlajkami v jedné a sendvičem v druhé ruce.

Doběhl na nástupiště, zapískal na píšťalku a vyskočil na svůj vůz.

Edvard odbafal. Měl pěkný den. Všechny děti za ním běžely, aby mu zamávaly a na každé stanici potkával staré přátele. Pracoval tak tvrdě, že mu strojvůdce slíbil, že si ho zítra opět vybere.

„Zítra jedu zase ven," řekl ostatním mašinkám v depu.

„Co si o tom myslíte?"

Ale neslyšel, co si myslely, protože byl tak unavený a šťastný, že okamžitě usnul.

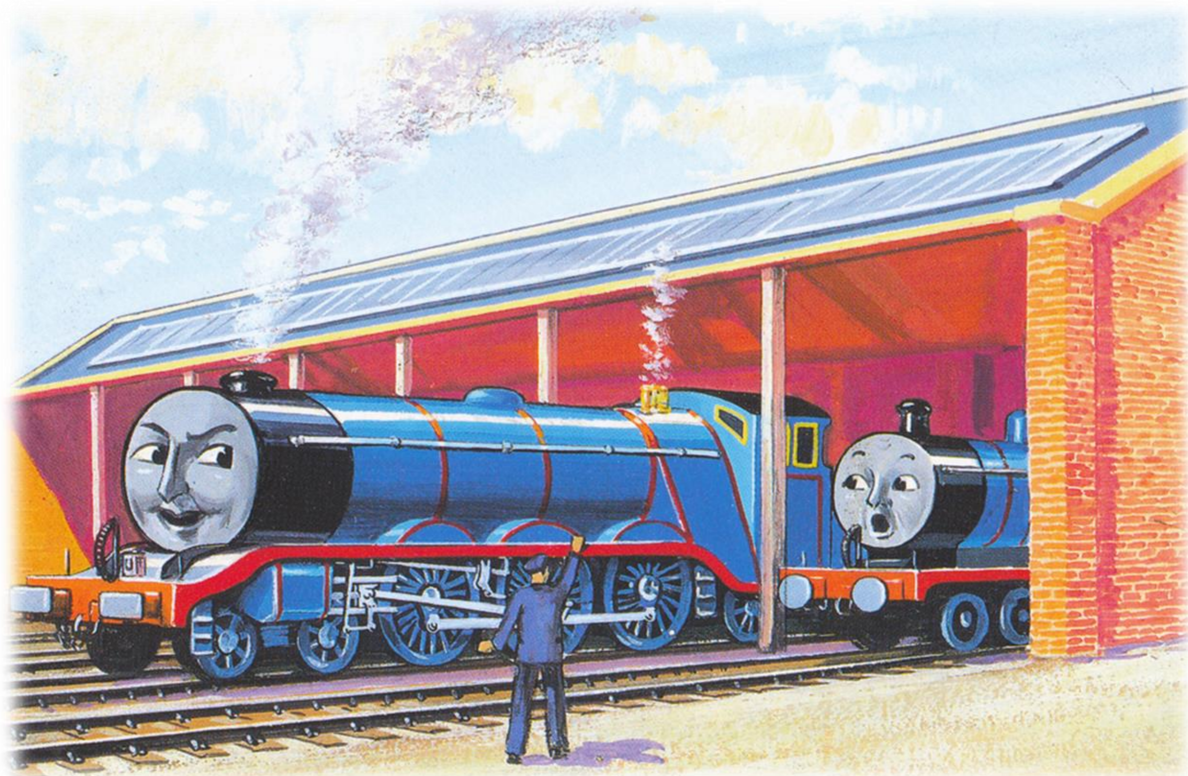
Edvard a Gordon

Jedna z mašinek v Edvardově depu se jmenovala Gordon. Byl velmi velký a velmi pyšný.

„Dívej se na mě tohle odpoledne, malý Edvarde," chlubil se, „jak projíždím s expresem; to pro tebe bude skvělý pohled."

Potom jeho řidič zatáhl za páku. „Sbohem, malý Edvarde," řekl Gordon, když bafal pryč, „podívej se na mě odpoledne!"

Edvard také odjel, seřazovat vagóny.

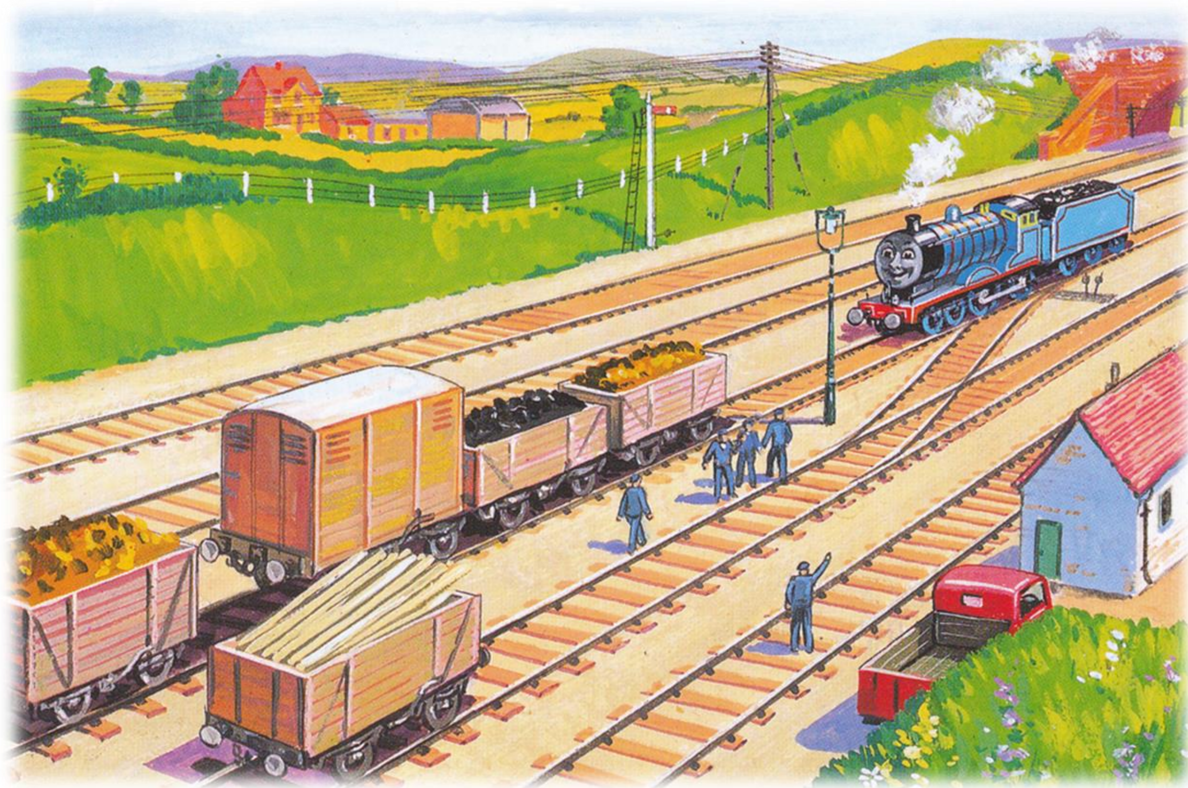
Edvard měl rád seřazování. Bylo zábavné, hrát si z vagóny. Tiše přijel a pak je strčil.

„Ou! Ou! Ou!“, ječely vagóny. „Co se to děje?“

Potom zastavil a hloupé vagóny do sebe narážely. „Ou! Ou! Ou!“ volaly zas.

Edvard je posunoval, dokud se nerozjely a když to nečekaly, zastavil a alespoň jeden z nich přejel na druhou kolej.

Edvard si hrál, dokud neseřadil všechny vagóny;

potom odpočíval.

Najednou uslyšel píšťalu. Přijížděl Gordon, velice pomalu a velmi naštvaně. Místo nablýskaných osobních vozů táhl spoustu špinavých vagónů s uhlím.

„Nákladní vlak! Nákladní vlak!“ vrčel. „Taková potupa! Taková potupa!“

Projel pomalu okolo, s vagóny rámusícími a narážejícími za ním.

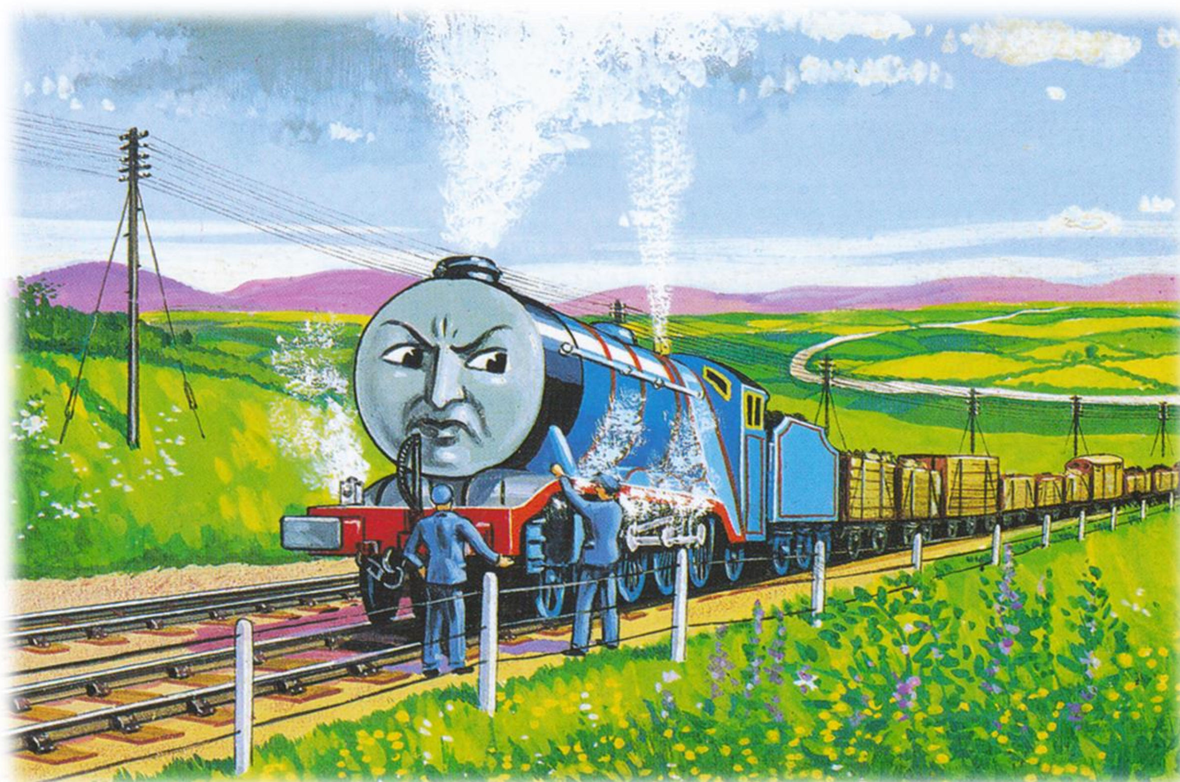
Edvard se zasmál a jel hledat další vagóny.

Brzy poté přišel nosi a mluvil s jeho strojvůdcem. „Gordon se nemůže dostat na kopec. Jeli byste tam s Edvardem a zatlačili ho, prosím?“

Našli Gordona v polovině kopce a velmi rozzlobeného. Jeho strojvedoucí a topič s ním vážně hovořili. „Nesnažíš se!“ říkali mu.

„Nezvládnu to!“ řekl Gordon. „Ty hlučné vagóny mě táhnou dolů. Kdyby to byly vozy – čisté rozumné věci jezdící tiše – to by bylo něco jiného.

Přišel Edvardův strojvedoucí. „Přijeli jsme tě zatlačit," řekl. „To vůbec nepomůže," odvětil Gordon.

„Počkej a uvidíš," řekl Edvardův strojvůdce.

Dovezli vlak zpět na úpatí kopce. Edvard dojel za brzdařský vůz, připravený tlačit.

„Písk! Písk! Jsem připravený," zavolal.

„Hú! Hú! To nepomůže," vrčel Gordon.

Výpravčí zapískal na píšťalku a mašinky tlačily a táhly, co jim síly stačily.

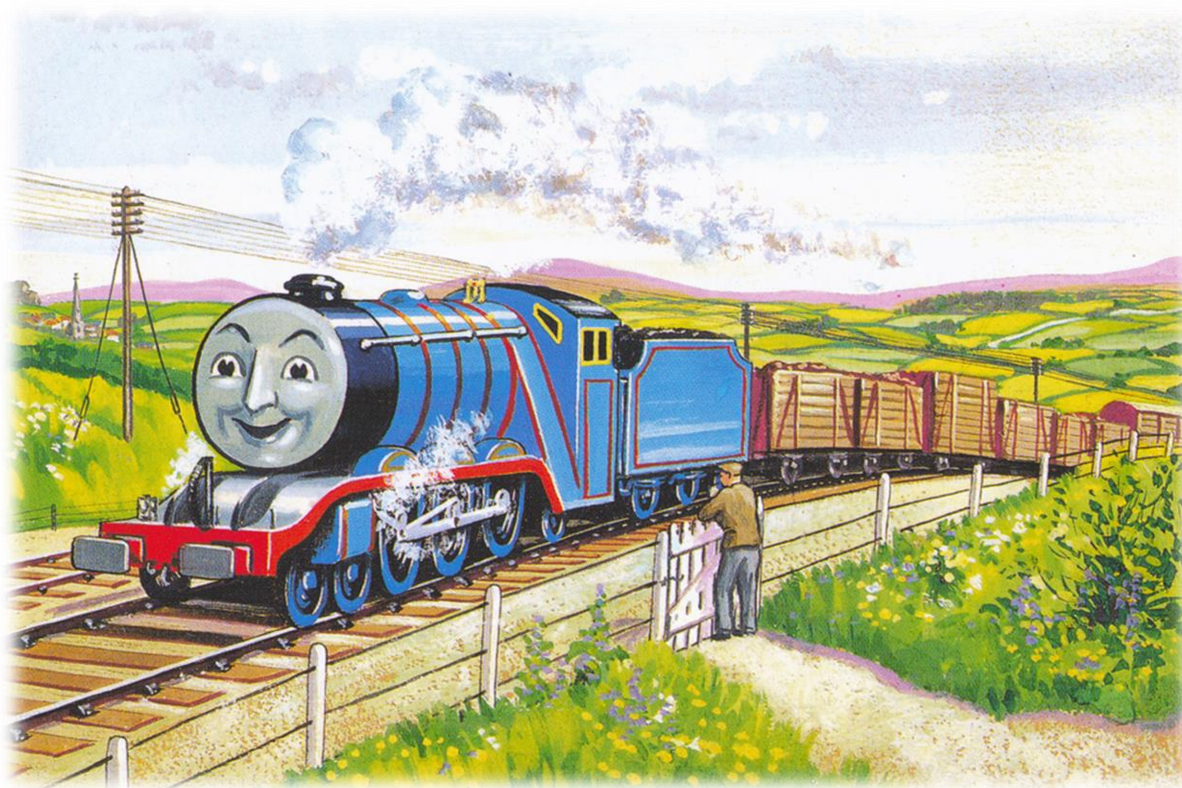

„Nezvládnu to, nezvládnu to, nezvládnu to," bafal Gordon.

„Já to zvládnu, já to zvládnu, já to zvládnu," funěl Edvard.

„Nezvládnu to, já to zvládnu, nezvládnu to, já to zvládnu." bafali dohromady.

Edvard tlačil a syčel a bafal a zase tlačil, jak nejvíc jen mohl a než si to ani uvědomil, stál Gordon na vrcholu kopce.

„Zvládl jsem to! Zvládl jsem to! Zvládl jsem to!“ zvolal pyšně a úplně zapomněl na Edvardovu pomoc. Ani neřekl „Děkuji“ a už jel tak rychle, že projel dvě stanice, než ho strojvůdce dokázal zastavit.

Edvard tlačil tak silně, že když se dostal na vrchol kopce, nemohl popadnout dech.

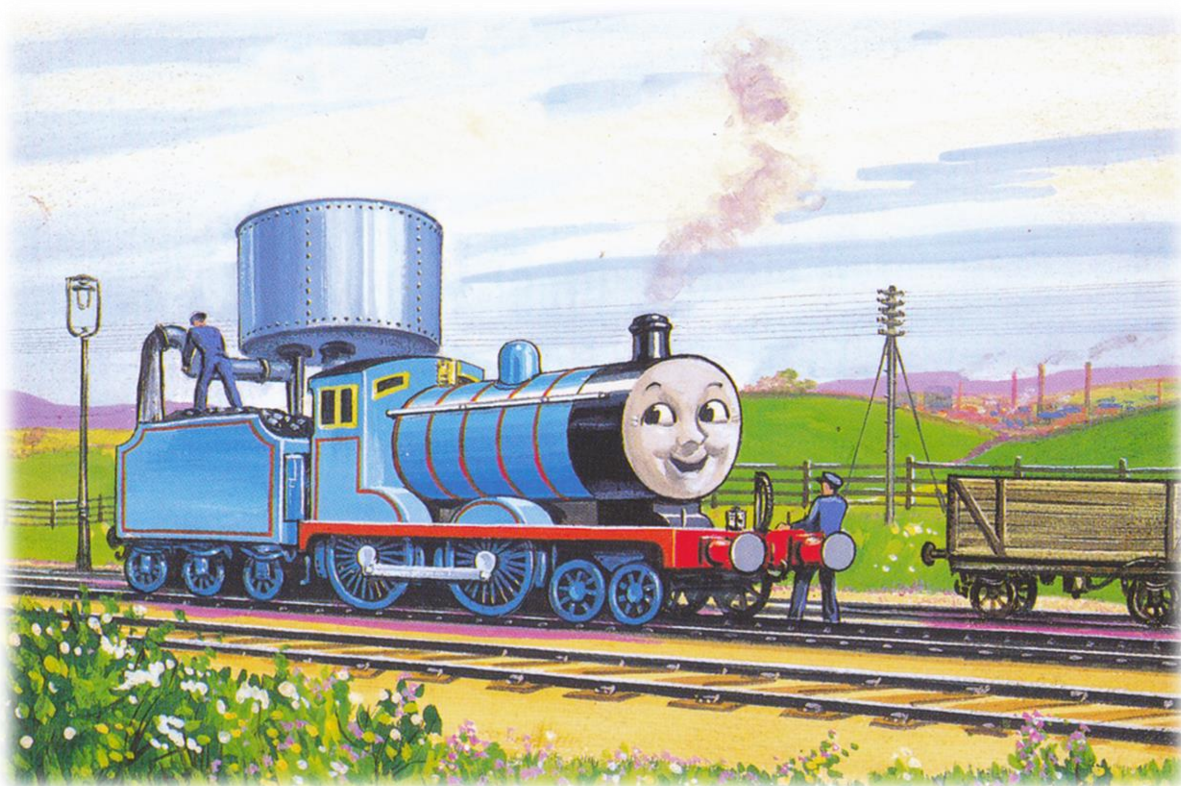
Gordon odjel tak rychle, že nechal Edvarda za sebou.

Výpravčí mával a mával, ale Edvard jim nestačil.

Dojel do další stanice, kde mu strojvedoucí s topičem mu pověděli, že jsou s ním velmi spokojení.

Topič mu dal dlouze napít a strojvůdce řekl: „Zítra si vyndám lak a natřu tě krásnou modrou s červenými proužky a rázem budeš nejkrásnější mašinka v depu.“

Henryho smutný příběh

Jednou jedna mašinka
Bála se moc deště,

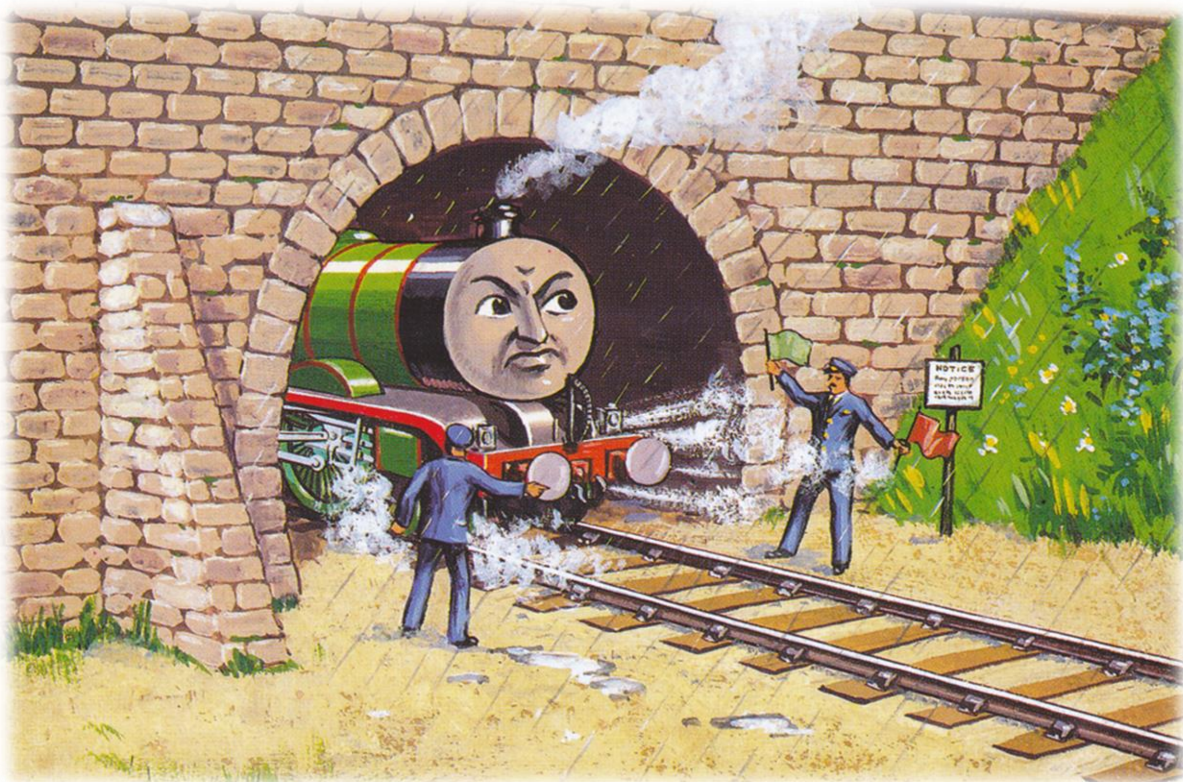
Schovala se v tunelu,
Nevyjela ještě.

Ta mašinka se jmenovala Henry. Jeho strojvedoucí i topič se s ním hádali, ale on se ani nepohnul. „Déšť mi zkazí můj krásný zelený lak s červenými proužky," prohlásil.

Výpravčí pískal na píšťalku, až mu došel dech a mával vlaječkami, až ho bolely ruce; ale Henry stál stále v tunelu a syčel na něj páru.

„Nenechám si zkazit svůj krásný zelený nátěr s červenými proužky kvůli vám," řekl hrubě.

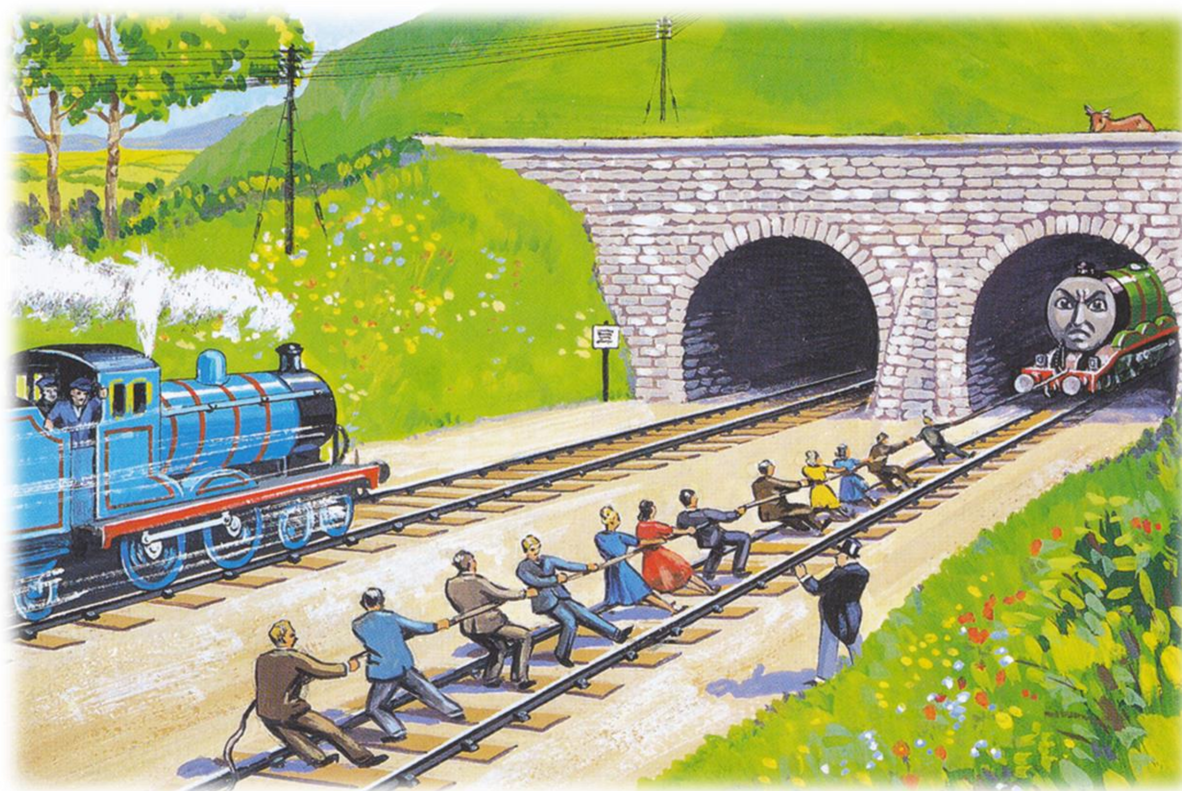

Cestující vystoupili a také se hádali, ale Henry se nepohnul.

Tlustý přednosta, který jel také tímto vlakem, řekl výpravčímu, aby sehnal provaz. „Vytáhneme tě ven," řekl. Ale Henry na něj jen upustil páru a pokropil ho.

Zahákli provaz a všichni táhli – kromě tlustého přednosty. „Můj doktor mi zakázal tahat," vymluvil se.

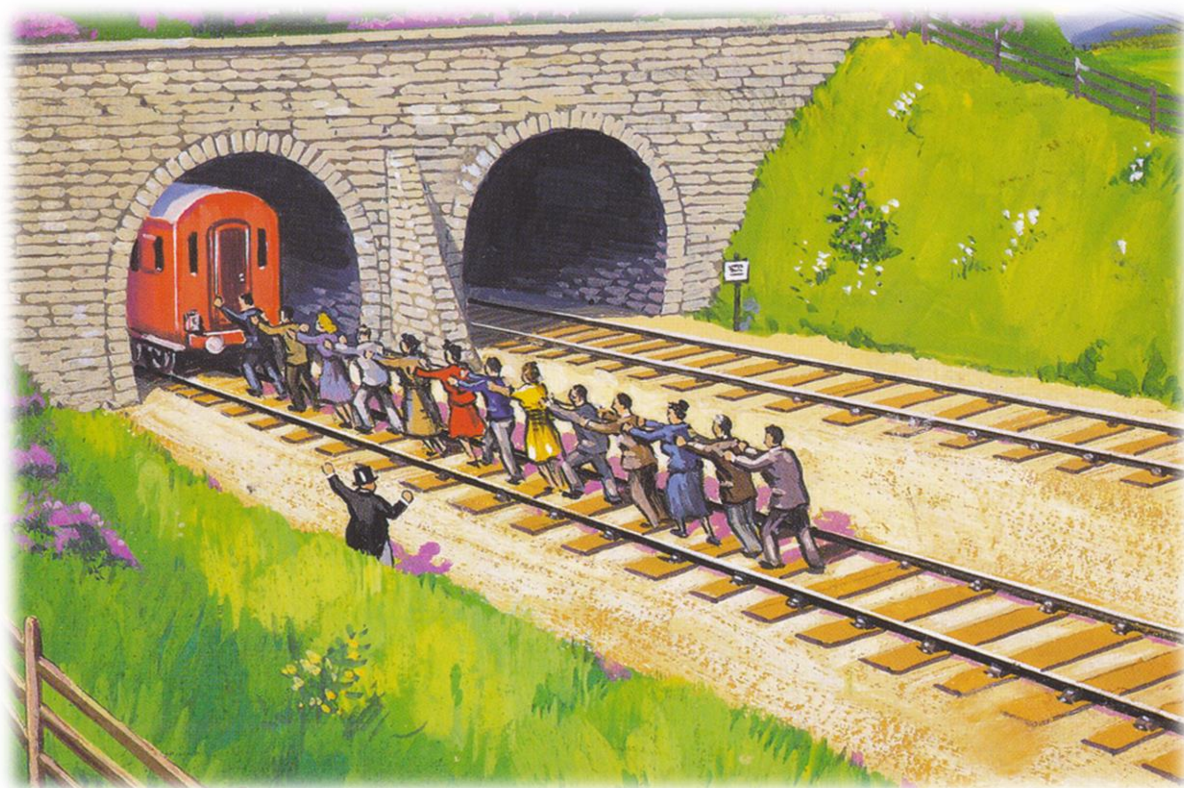
Táhli a táhli a táhli, ale Henry zůstal stát v tunelu.

Potom zkusili tlačit z druhé strany. Tlustý přednosta zvolal: „Raz, dva, tři, tlačte!“, ale sám nepomohl. „Můj doktor mi zakázal tlačit,“ řekl.

Tlačili a tlačili a tlačili; ale Henry zůstal stále v tunelu.

Nakonec přijel další vlak. Výpravčí zamával červenou vlaječkou a zastavil ho.

Dva strojvůdci, dva topiči a dva výpravčí se šli dohadovat s Henrym. „Podívej, přestalo pršet," přemluvali. „Ano, ale zase brzy začne," odvětil, „A co bude s mým zeleným lakem s červenými proužky pak?"

Tak tedy přivezli druhou lokomotivu a ta tlačila a bafala, a bafala a tlačila, jak nejvíc kdy mohla. Ale Henry stál stále v tunelu.

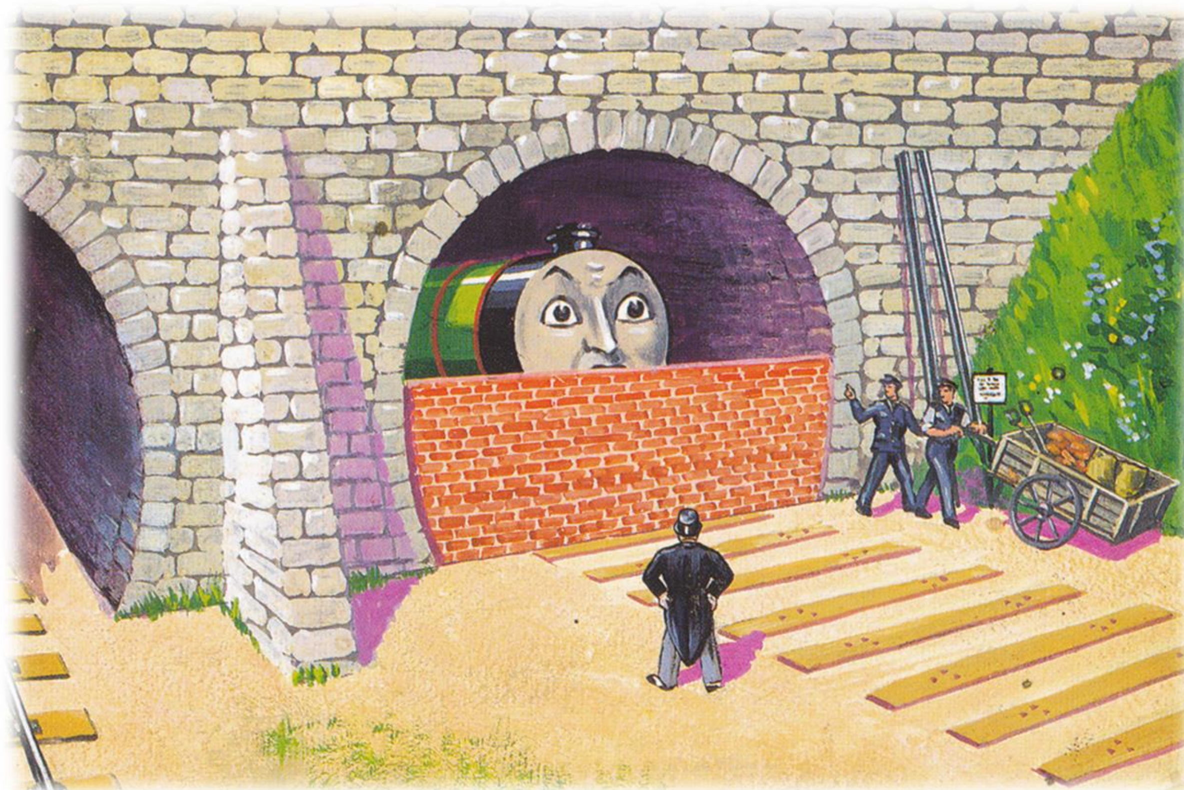

Nakonec to vzdali. Řekli Henrymu: „Musíme tě tu nechat – navždy!“

Odstranili staré koleje, postavili před ním zeď a prokopali nový tunel.

Teď Henry nemůže vyjet a jen sleduje vlaky svištící skrz nový tunel. Je velmi smutný, protože už nikdo neuvidí jeho krásný zelený nátěr s červenými proužky.

Ale myslím, že si to zasloužil. Co vy na to?

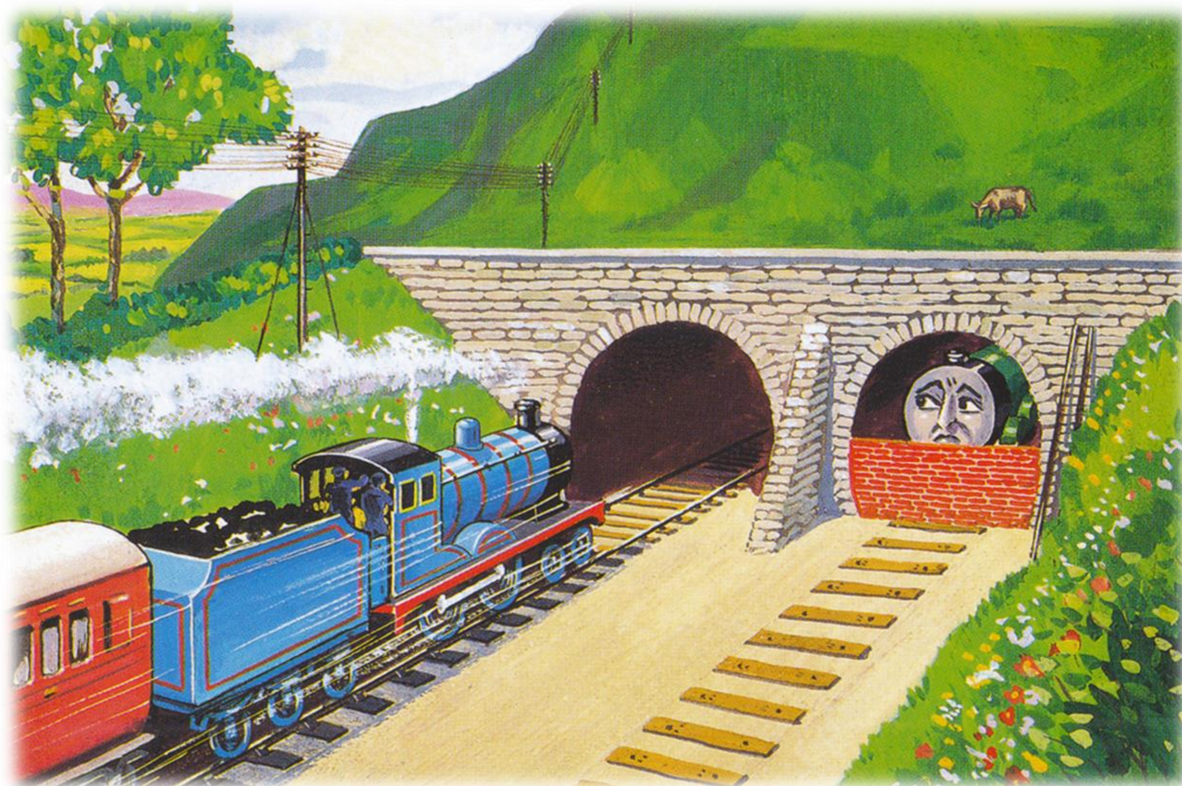
Edvard, Gordon a Henry

Edvard a Gordon často jezdili tunelem, ve kterém byl Henry zavřený.

Edvard ho zdravil: „Písk! Písk! Ahoj!“, ale Gordon volal: Hu! Hú! Patří ti to!

Chudák Henry neměl páru na odpověď, jeho oheň vyhasl. Saze a špína ze stropu tunelu zničily jeho krásný zelený lak s červenými proužky. Byla mu zima a smutno a chtěl jet ven a také tahat vlaky.

Gordon vždy tahal expres. Byl pyšný na to, že je jediná mašinka, která ho utáhne.

Bylo to mnoho těžkých vozů, plných důležitých lidí jako tlustý přednosta, který potrestal Henryho.

Gordon zkoušel, jak nejrychleji zvládl jet. „Honem! Honem! Honem!“ supěl.

„Klapity-klap, klapity-klap, klapity-klap“ odpovídaly vozy.

Gordon před sebou uviděl Henryho tunel.

„Za chviličku,“ pomyslel si, „zahoukám na Henryho a proletím kolem něj a zase ven!“

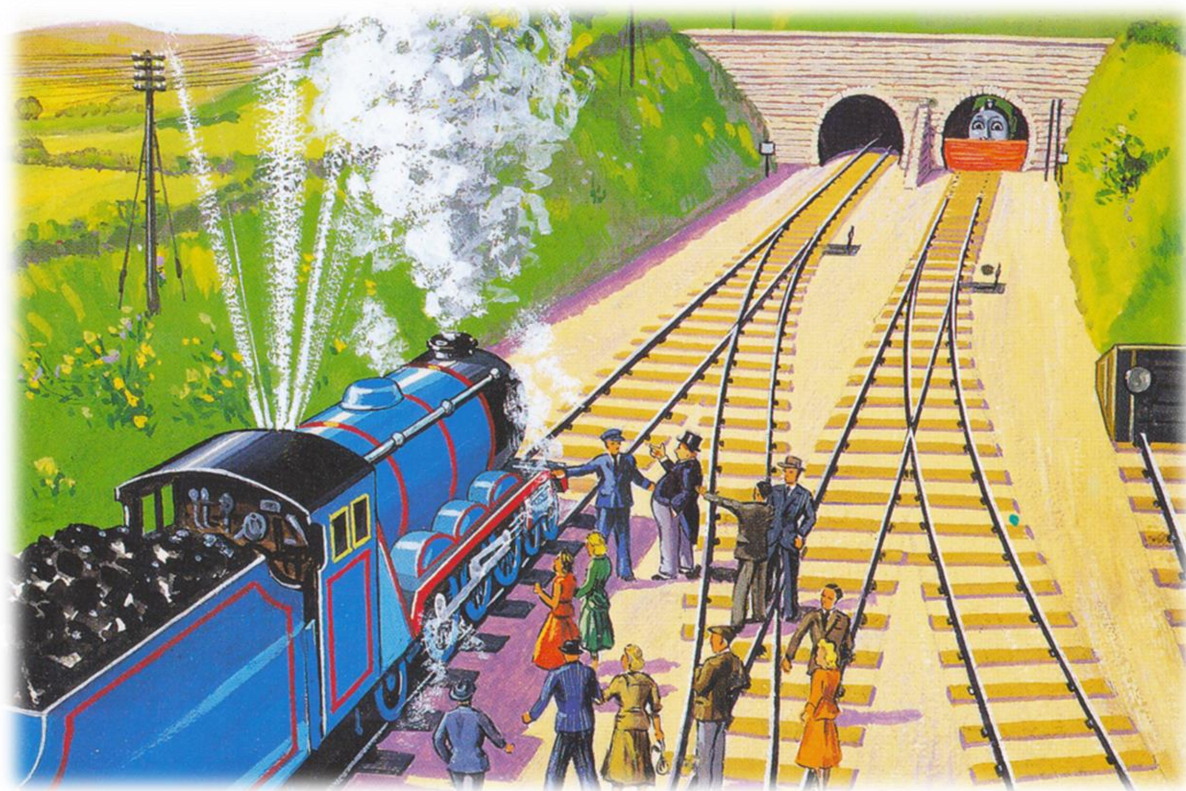
Přijížděl blíže a blíže – už tam skoro byl, když tu náhle křup: „Sssssssssssss…“ náhle se

ocitnul v oblaku páry a stále zpomaloval a zpomaloval. Jeho strojvůdce zastavil vlak.

„Co se mi to stalo?“ zeptal se Gordon, „Cítím se tak slabě.“ „Praskl ti pojistný ventil,“ odpověděl řidič, „Vlak už táhnout nemůžeš.“ „Ach ne,“ vzdychl Gordon, „A to jsme jeli tak pěkně… Podívej, jak se mi Henry směje. Gordon se na Henryho zašklebil a foukl na něj kouř.

Každý vystoupil a šel se podívat na Gordona. „Hmm…“ řekl tlustý přednosta, „Nikdy jsem neměl rád tyhle velké mašinky -

vždycky se porouchají; Zavolejte ihned jinou lokomotivu!“

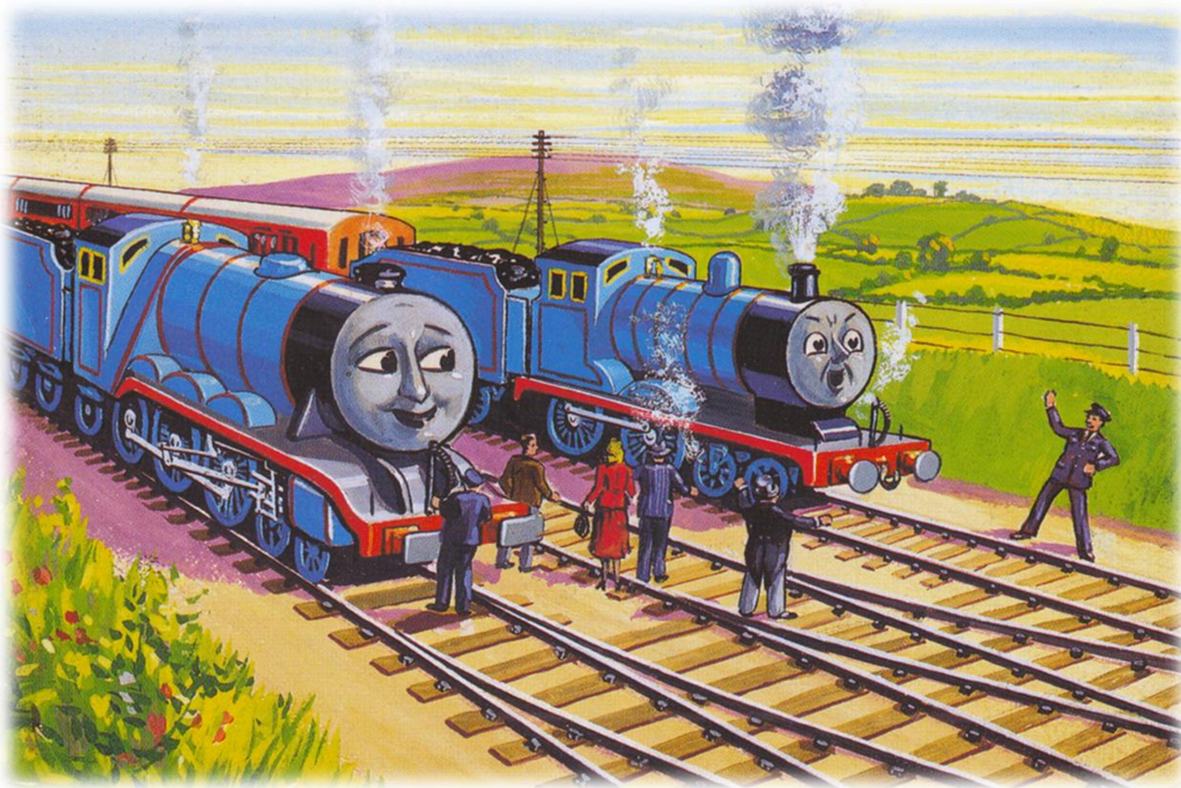
Když šel výpravčí nějakou najít, odpojili Gordona a odvezli ho z cesty na vedlejší kolej.

Jedinou mašinkou, která zbyla v depu byl Edvard. „Přijedu a zkusím to,“ řekl.

Gordon ho uviděl přijíždět: „To nepomůže, Edvard ten vlak neuveze.“

Edvard bafal a táhl, a táhl a bafal, ale s těžkými vozy nepohnul.

„Říkal jsem to,“ zvolal Gordon hrubě, „Proč to nenechat zkusit Henryho?“

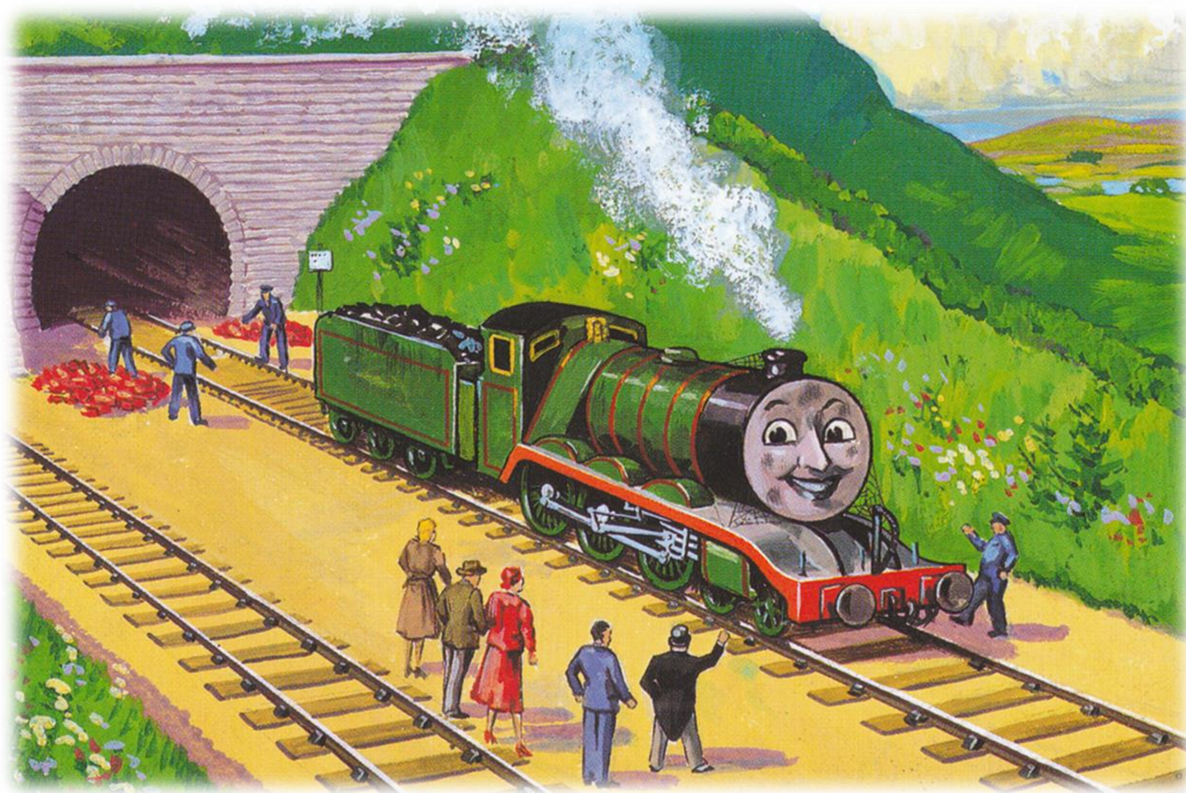
„Ano," řekl tlustý přednosta, „Nechám."

„Pomůžeš táhnout tento vlak, Henry?" zeptal se. „Ano," odpověděl Henry okamžitě.

Gordonův strojvůdce a topič v něm tedy zapálili oheň; několik dělníků rozbilo zeď a položilo zpět koleje; a když měli dost páry, Henry vybafal ven.

Byl špinavý, měl černý kotel a byl pokrytý pavučinami. „Ach! Jsem tak ztuhlý! Jsem tak ztuhlý!" sténal.

„Raději se projeď, abys ulevil kloubům a najdi si točnu," řekl tlustý přednosta přívětivě

Když se Henry vrátil, cítil se lépe a byl připojen dopředu.

„Písk, Písk," pískl Edvard, „Jsem připravený."

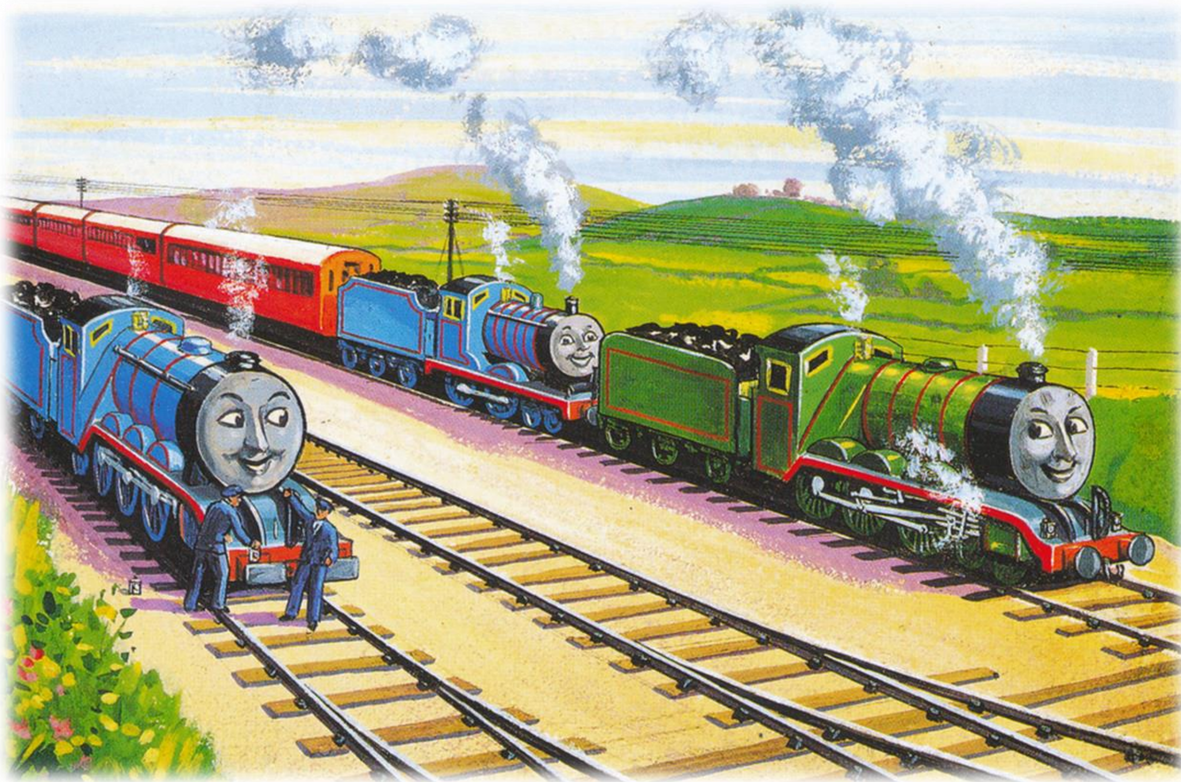
„Písk, písk, písk!" pískl Henry, „Já taky."

„Táhni silně; táhni silně; táhni silně," bafal Edvard.

„Zvládneme to; zvládneme to; zvládneme to," funěl Henry.

„Táhni silně, zvládneme to. Táhni silně, zvládneme to," supěli spolu.

Těžké vozy sebou trhly a začaly se hýbat,

nejdříve pomalu, pak stále rychleji a rychleji.

„Spolu jsme to zvládli! Spolu jsme to zvládli!“ volali Edvard a Henry.

„Zvládli jste to, hurá! Zvládli jste to, hurá!“ zpívaly vozy.

Všichni cestující byli nadšení. Tlustý přednosta se vyklonil z okna, aby Edvardovi a Henrymu zamával; ale vlak jel tak rychle, že mu klobouk odlétl na pole, kde ho kozel snědl k svačině.

Nezastavili, dokud nedojeli do velké stanice

na konci cesty.

Všichni cestující vystoupili a řekli: „Děkujeme," a tlustý přednosta slíbil Henrymu nový nátěr.

„Chtěl bys modrou a červenou?"

„Ano prosím," odpověděl Henry, „Pak budu jako Edvard."

Edvard a Henry jeli domů potichu a po cestě pomohli Gordonovi zpátky do depa.

Všechny tři mašinky jsou teď dobrými přáteli.

Jak byl Henry potěšen, když dostal nový

nátěr.

Je na něj pyšný, jako jsou všechny dobré mašinky – ale už mu nevadí déšť, protože ví, že nejlepší způsob, jak si udržet pěkný nátěr, je nezastavovat v tunelech, ale požádat svého strojvůdce, aby ho po denní práci otřel.

Poděkování patří:

Wilbertovi Awdrymu a Britt Allcroftové,

za vytvoření ikonické postavy lokomotivy Tomáše a jeho přátel.

Děkujeme.

Tři železniční mašinky

Tři železniční mašinky jsou první knihou ve slavných *Příbězích ze železnice* Wilberta Awdryho. V ní vypráví o Edvardovi, Gordonovi a Henrym, kteří všichni bydleli ve stejném depu a neustále se mezi sebou chlubili a hádali, ale po sérii dobrodružství zjistili, že je nejlepší být dobrými přáteli a navzájem si pomáhat.

